

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 14.3.2018
COM(2018) 252 final

2018/0061 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om ändring av förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om
viseringar (viseringskodex)**

{SWD(2018) 77 final} - {SWD(2018) 78 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Viseringskodexen är en central del av den gemensamma viseringspolitiken – däri fastställs harmoniserade förfaranden och villkor för handläggning av viseringsansökningar och utfärdande av viseringar. Den trädde i kraft den 5 april 2010 och har som övergripande mål att underlätta lagligt resande och bekämpa irreguljär migration, öka insynen och rättssäkerheten, stärka förfarandegarantierna och befästa lika behandling av viseringssökande.

Enligt viseringskodexen ska kommissionen ha överlämnat en utvärdering av dess tillämpning till Europaparlamentet och rådet två år efter det att alla dess bestämmelser har blivit tillämpliga. Utvärderingen lades fram i en rapport¹ och ett åtföljande arbetsdokument² den 1 april 2014. Utgående från utvärderingen antog kommissionen samma dag ett förslag³ till omarbetning av viseringskodexen i syfte att öka resandet till EU genom en förenklad viseringspolitik (och därigenom bidra till turism, handel, tillväxt och sysselsättning i EU) och att harmonisera genomförandet av de gemensamma reglerna. På grund av Europaparlamentets och rådets olika ståndpunkter har det emellertid inte gjorts några framsteg i förhandlingarna. Samtidigt har de allt större utmaningarna i fråga om säkerhet och migration tydliggjort att det tillvägagångssätt som användes 2014 inte längre överensstämmer med verkligheten. Dessa faktorer fick kommissionen att meddela att den drog tillbaka sitt omarbetsningsförslag i arbetsprogrammet för 2018⁴. Det formella tillbakadragandet sker i april 2018.

Medan migrations- och säkerhetsrelaterade mål har blivit allt viktigare bör man inte bortse från det faktum att de allra flesta viseringssökande inte utgör något säkerhetshot och/eller någon migrationsrisk för EU utan tvärtom för med sig betydande fördelar. Därför ligger fokus i detta förslag på att effektivisera och förbättra operativa aspekter av viseringsförfarandet, med hänsyn till resultatet av förhandlingarna om förslaget till omarbetning av viseringskodexen. Nya inslag har lagts till som härrör från kommissionens meddelande från september 2017 om de resultat som uppnåts genom den europeiska migrationsagendan⁵ och kommissionens samråd, såsom behovet av tillräckliga ekonomiska resurser för att stödja medlemsstaterna i handläggningen av viseringsansökningar, tydliga regler om utfärdande av viseringar för flera inresor med lång giltighet och det påtryckningsmedel som viseringspolitiken kan utgöra i EU:s återtagandepolitik.

Kommissionens förslag till reform av den rättsliga ramen för Informationssystemet för viseringar (som ska läggas fram under våren 2018) kommer att leda till ytterligare förbättringar av viseringsförfarandets säkerhet och effektivitet, i synnerhet genom att hänsyn tas till den tekniska utvecklingen och att den utnyttjas till förmån för medlemsstaternas myndigheter och sökande med ärligt uppsåt, att informationsluckor på vissa områden täpps till samt att personkontrollerna och förfarandets kvalitet och resultat förbättras.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Den gemensamma viseringspolitiken är en uppsättning harmoniserade regler för

¹ Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: En smartare viseringspolitik för ekonomisk tillväxt, COM(2014) 165 final.

² Utvärdering av genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex), SWD (2014) 101 final.

³ COM(2014) 164 final.

⁴ Bilaga IV, COM(2017) 650 final, 24.10.2017.

⁵ COM(2017) 558 final.

- de gemensamma ”viseringsförteckningarna” över länder vars medborgare behöver visering för att resa till EU och sådana som är undantagna från det kravet⁶,
- viseringskodexen, där det fastställs förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för kortare vistelse,
- den enhetliga utformningen av viseringsmärket⁷ och
- VIS⁸, där alla viseringsansökningar och medlemsstaternas beslut registreras, tillsammans med sökandenas personuppgifter, fotografier och fingeravtryck.

De föreslagna ändringarna tillför visserligen nya inslag, men kommer inte i grund och botten att förändra viseringskodexen, som därmed fortsatt följer de befintliga principerna för handläggning av viseringsansökningar.

• **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Samtidigt som de föreslagna ändringarna bidrar till att upprätthålla säkerheten vid de yttre gränserna och säkerställa att Schengenområdet fungerar smidigt underlättar de också resandet för personer som reser lagligt och förenklar den rättsliga ramen i medlemsstaternas intresse, t.ex. genom att tillåta mer flexibla bestämmelser om konsulärt samarbete. Den gemensamma viseringspolitiken bör även framöver bidra till att skapa tillväxt och vara förenlig med andra av EU:s politikområden, t.ex. yttre förbindelser, handel, utbildning, kultur och turism.

På senare år har dock den förändrade situationen på migrationsområdet och det ökade säkerhetshotet lett till en skiftning i den politiska debatten om Schengenområdet i allmänhet och viseringspolitiken i synnerhet i riktning mot en omvärdering av balansen mellan migration och säkerhetsfrågor, ekonomiska överväganden och allmänna yttre förbindelser. Sedan 2014 års utvärdering offentliggjordes har viseringskodexens mål att förhindra irreguljär migration och säkerhetsrisker fått större betydelse. Den förändrade politiska kontexten har lett till att viseringspolitiken hamnat i fokus som ett verktyg för att uppnå framsteg i förbindelserna med tredjeländer, vilket erfarenheterna av viseringslättnaderna redan har visat.

EU har därför uppmanats att utnyttja viseringspolitiken effektivare i samarbetet med tredjeländer, framför allt på området migrationshantering. I juni 2017 efterlyste Europeiska rådet ”en omprövning av viseringspolitiken gentemot tredjeländer” vid behov. Detta skulle göra det möjligt att uppnå verkliga framsteg när det gäller återvändande- och återtagandepolitiken och samtidigt beakta EU:s allmänna förbindelser med de berörda tredjeländerna. Eftersom viseringskodexen inte var utformad för att användas som påtryckningsmedel gentemot enskilda tredjeländer, utan snarare som ett sätt att standardisera förfarandena och villkoren för utfärdande av viseringar, lämpar den sig inte helt för den nya politiska kontexten. Kommissionen vidkändes denna förändrade situation i sitt meddelande om de resultat som uppnåts genom den europeiska migrationsagendan från september 2017, i vilket den uppgav att ”vissa regler om utfärdande av viseringar (t.ex. om viseringar med lång giltighetstid och viseringsavgifter) [bör] ses över för att säkra att de har en roll i vår

⁶ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

⁷ Rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar (EGT L 164, 14.7.1995, s. 1).

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) (EUT L 218, 13.8.2008, s. 60).

återtagandepolitik”. Alternativen för det rättsliga genomförandet utreds i detalj i den åtföljande konsekvensbedömningen⁹.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 77.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Genom detta förslag ändras Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex)¹⁰, som grundade sig på motsvarande bestämmelser i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, dvs. artikel 62.2 a och 62.2 b ii.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Genom artikel 77.2 a i EUF-fördraget bemyndigas unionen att besluta om åtgärder om ”den gemensamma politiken för viseringar och andra uppehållstillstånd för kortare vistelse”.

Detta förslag ligger inom de gränser som fastställs i ovannämnda bestämmelse. Syftet är vidare att utveckla och förbättra de bestämmelser i viseringskodexen som rör villkor och förfaranden för att utfärda viseringar för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte överstiger 90 dagar under en tidsperiod på 180 dagar. Detta kan inte uppnås av de enskilda medlemsstaterna, eftersom endast unionen kan ändra en befintlig unionsakt (viseringskodexen).

• Proportionalitetsprincipen

I artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) fastställs att unionens åtgärder till innehåll och form inte får gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen. Åtgärden bör utformas så att syftet med förslaget kan uppnås och genomförandet sker så effektivt som möjligt.

Viseringskodexen inrättades 2009 i form av en förordning, för att säkerställa att den tillämpas på ett enhetligt sätt i samtliga medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket. Det föreslagna initiativet utgör en ändring av en förordning och måste därför också ha formen av en förordning.

Till innehållet omfattar detta initiativ förbättringar av den befintliga förordningen på grundval av de politiska mål som togs upp i 2014 års förslag till omarbetning. Proportionaliteten i de tre nya aspekter som har lagts till utvärderas i den åtföljande konsekvensbedömningen¹¹; i korthet följande:

- Den föreslagna höjningen av viseringsavgiften är proportionerlig, eftersom den motsvarar ökningen sedan 2006 (då den nuvarande nivån fastställdes) utgående från den allmänna inflationstakten i hela EU.
- Den föreslagna standarden på EU-nivå med en ”kaskad” för viseringar för flera inresor är proportionerlig, eftersom den i stor utsträckning motsvarar nuvarande

⁹ SWD(2018) 77; sammanfattning: SWD(2018) 78.

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 15.9.2009, s. 1).

¹¹ Punkterna 7.1, 7.2 och 7.3.

praxis i ett antal medlemsstater och kan anpassas till lokala omständigheter på förmånligare eller strängare sätt.

- De åtgärder som föreslås för att förbättra samarbetet kring återtagande av irreguljära migranter är proportionerliga, eftersom den allmänna mekanismen ska användas på ett riktat, flexibelt och gradvist sätt. Åtgärderna påverkar inte den sökandes möjlighet att beviljas visering i sig, men medför en viss förenkling av förfarandet för att utfärda viseringen eller nivån på viseringsavgiften.

- **Val av instrument**

Genom detta förslag ändras Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex). Därför är det inte möjligt att välja någon annan form av rättsligt instrument än en förordning.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådet med berörda parter behandlas i den konsekvensbedömning¹² som åtföljer detta förslag.

- **Konsekvensbedömning**

Förslaget åtföljs av en konsekvensbedömning med inriktning på de tre huvudsakliga problemområdena. Andra inslag som rör antingen förenklingen av viseringsförfarandena eller förtydligande och rationalisering av befintliga bestämmelser är de samma som ingick i 2014 års förslag till omarbetning¹³. De flesta av dem rör främst förfarandefrågor som inte lämnar särskilt mycket utrymme för att överväga olika politiska alternativ och som därför inte undersöks närmare i konsekvensbedömningen.

Utgående från de tillgängliga uppgifterna och resultaten av ett samråd med berörda parter och ett offentligt samråd bedömdes konsekvenserna av de politiska alternativen enligt följande:

Problemområde 1: Otillräckliga ekonomiska resurser för att stödja handläggningen av viseringsansökningar

- Alternativ 1A: Ingen ändring – Oförändrad gemensam viseringsavgift på 60 EUR.
- Alternativ 1B: Nationella viseringsavgifter på grundval av de administrativa kostnaderna.
- Alternativ 1C: Ökning av den gemensamma viseringsavgiften, med olika underalternativ: 80 EUR, 100 EUR, 120 EUR eller en kombination av 80 EUR för viseringar för upp till sex månader och 120 EUR för viseringar för flera inresor med en giltighetstid på ett till fem år.

Det rekommenderade alternativet är en måttlig ökning av den gemensamma viseringsavgiften till 80 EUR. Det är inte det alternativ som ger mest verkan, eftersom en högre avgift naturligtvis skulle ge ytterligare ekonomiska resurser. Men det kommer trots allt att leda till en rundlig ökning av inkomsterna för medlemsstaterna (+26 %) och därmed stödja viseringshandläggningens integritet och säkerheten i Schengenområdet. Samtidigt är den måttliga ökningen (20 EUR) inte ett hinder för de allra flesta viseringssökande, som inte

¹² SWD(2018) 77.

¹³ SWD(2014) 67 och SWD 68.

kommer att se detta som en avgörande faktor jämfört med priset på flygbiljetter till Europa och andra resekostnader. De negativa konsekvenserna på resvanor och därmed på EU:s turism- och resenäring blir minimala. I en internationell jämförelse förblir avgiften relativt låg och således konkurrenskraftig.

Problemområde 2: Upprepade viseringsförfaranden för personer som reser regelbundet

- Alternativ 2A: Ingen ändring – Medlemsstaterna fastställer själva sin strategi för att utfärda viseringar för flera inresor med lång giltighet.
- Alternativ 2B: Rekommenderad bästa praxis.
- Alternativ 2C: Gemensamma kaskader för viseringar för flera inresor, med olika underalternativ (allmän kaskad för viseringar för flera inresor, allmän och nationell kaskad för viseringar för flera inresor eller nationell kaskad för viseringar för flera inresor).
- Alternativ 2D: Standardviseringar för flera inresor med två eller fem års giltighetstid.

Det rekommenderade alternativet är ett gemensamt kaskadsystem med viseringar för flera inresor på EU-nivå och möjligheten att anpassa kaskaden till ett visst land. Detta är inte det mest effektiva alternativet (jämfört med alternativet att utfärda viseringar för flera inresor med lång giltighet som standardvisering), men kommer att i stor utsträckning bidra till målet att öka antalet utfärdade viseringar för flera inresor med lång giltighet. Dessutom kombinerar det en minimistandard som gäller alla tredjeländer med möjligheten till fördelaktigare lösningar för vissa tredjeländer, anpassade till de lokala förhållandena och migrationsrisken. På grund av färre viseringsförfaranden för personer som reser ofta kommer det att leda till kostnadsbesparingar för medlemsstaterna och de sökande. Samtidigt kommer det att möjliggöra spontana resor för personer som innehar en visering för flera inresor och därigenom stödja turismnäringens konkurrenskraft i EU.

Problemområde 3: För få irreguljära migranter återvänder till vissa ursprungsländer

- Alternativ 3A: Ingen ändring – Rådets ”verktygslåda” (mekanism som samordnas av rådet för att tillämpa viseringsrelaterade åtgärder på tredjeländer som inte samarbetar i fråga om återtagande, inom ramen för den befintliga rättsliga ramen).
- Alternativ 3B: Positiva incitament i viseringspolitiken.
- Alternativ 3C: Negativa incitament i viseringspolitiken med olika underalternativ (med en maximal strategi för alla pass redan från början eller en riktad strategi i två faser: först diplomatpass och tjänstepass, sedan vanliga pass).

Det rekommenderade alternativet är riktade negativa incitament. Negativa åtgärder på viseringsområdet kommer sannolikt att vara det mest effektiva alternativet när det gäller att få till stånd förändringar i tredjeländers regeringars syn på samarbetet med medlemsstaterna kring återtagande av irreguljära migranter, även om de kan behöva kombineras med åtgärder på andra politikområden för att lyckas helt. Samtidigt är en flexibel strategi som först inriktas på det berörda landets regeringstjänstemän och sedan allmänheten lämpligast och mest proportionerlig, och den medför minst negativa konsekvenser för resor, ekonomiska sektorer och EU:s ställning och anseende.

Den riktade strategin bibehålls i förslaget, men snarare än att fastställa de två faserna i rättsakten ges det utrymme för flexibilitet när det gäller den praktiska tillämpningen av åtgärderna.

- **Grundläggande rättigheter**

De föreslagna ändringarna är förenliga med de grundläggande rättigheter som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Eftersom inga väsentliga ändringar har gjorts i viseringskodexen sedan 2004 års utvärdering offentliggjordes är resultaten i allmänhet fortfarande giltiga. Se även bilaga 4 till den åtföljande konsekvensbedömningen.

De föreslagna ändringarna gäller viseringskodexen vars genomförande också utvärderas genom utvärderingsmekanismen för Schengen i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1053/2013¹⁴, utan att det påverkar kommissionens roll som väktare av fördragen (artikel 17.1 i EU-fördraget).

- **Följder av de olika protokoll som bifogas fördragen eller associeringsavtalen med tredjeländer**

Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009¹⁵ inrättas förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte varar längre än 90 dagar under en 180-dagarsperiod.

Eftersom den rättsliga grunden för detta förslag finns i del III avdelning V i EUF-fördraget är systemet med variabel geometri, som föreskrivs i protokollen om Danmarks, Irlands och Förenade kungarikets ställning samt i Schengenprotokollet, tillämpligt. Förslaget bygger på Schengenregelverket. Följderna av de olika protokollen och avtalen om associering till Schengenregelverket måste därför beaktas i fråga om Danmark, Irland och Förenade kungariket, Island och Norge samt Schweiz och Liechtenstein. På samma sätt måste konsekvenserna för de olika anslutningsakterna beaktas. Situationen för var och en av de berörda staterna beskrivs ingående i skäl 18–26 i detta förslag.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1 – Syfte och tillämpningsområde

- Punkt 1 övergripande ändring: I hela texten har hänvisningarna till ”transitering” som reseändamål strukits eftersom den konstlade åtskillnaden mellan transitering och vistelse (transitering innebär också en vistelse) frångås (och den särskilda transitviseringen avskaffades i viseringskodexen som antogs 2009).

Artikel 2 – Definitioner

¹⁴ Rådets förordning (EU) nr 1053/2013 av den 7 oktober 2013 om inrättande av en utvärderings- och övervakningsmekanism för kontroll av tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av verkställande kommitténs beslut av den 16 september 1998 om inrättande av Ständiga kommittén för genomförande av Schengenkonventionen (EUT L 295, 6.11.2013, s. 27).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 15.9.2009, s. 1).

- Punkt 2 a: Se förklaring för artikel 1.1.
- Punkt 7: En hänvisning till den tillämpliga rättsliga grunden (beslut nr 1105/2011) läggs till.
- Punkt 11 utgår eftersom den är överflödig då termen ”kommersiell mellanhand” beskrivs i artikel 45.
- Punkt 12: En definition av ”sjöman” läggs till för att säkerställa att all personal som arbetar på fartyg kan komma i åtnjutande av de olika förenklingarna av förfarandet.

Artikel 3 – Tredjelandsmedborgare som är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering

- Punkt 5 b och 5 c: En hänvisning till de västindiska delarna av Konungariket Nederländerna läggs till.

Artikel 4 – Myndigheter som är behöriga att medverka vid förfaranden i samband med viseringsansökningar

- Punkt 2: Tillägg av en hänvisning till den nya artikel 36a som tillåter utfärdande av viseringar vid de yttre gränserna inom ramen för en särskild ordning.

Artikel 5 – Medlemsstat som är behörig att pröva och fatta beslut om en ansökan

- Punkt 1 b ändras så att endast ett objektiva kriterium bibehålls, nämligen vistelsens längd, för att avgöra vilken medlemsstat som är behörig att pröva en ansökan när den planerade resan omfattar fler än en destination. Syftet är att öka tydligheten för viseringssökande och undvika oenighet bland medlemsstaterna om behörighet.
- Dessutom förtydligas behörigheten i fall då en person inom en kort period måste företa flera resor utan inbördes kopplingar till olika medlemsstater och det inte bara vore omöjligt att ansöka om visering för varje resa på grund av tidsbrist, utan även en orimlig börda.

Artikel 8 – Överenskommelser om representation

- Nuvarande punkt 2 utgår för att säkerställa att den representerande medlemsstaten bär hela ansvaret för handläggningen av viseringsansökningar på den representerade medlemsstatens vägnar, vilket kommer att förenkla handläggningen av viseringsansökningar vid representation och ligger i linje med principen om ömsesidigt förtroende som är grunden för Schengenregelverket.
- I punkt 3 regleras mottagandet och överföringen av akter och uppgifter mellan medlemsstaterna i situationer i vilka en medlemsstat representerar en annan endast genom att ta emot ansökningar och samla in biometriska uppgifter.
- Punkt 4 ändras för att ta hänsyn till avskaffandet av möjligheten för en representerad medlemsstat att kräva att få medverka i ärenden som behandlas inom ramen för överenskommelser om representation.
- I punkt 7 fastställs en minimifrist inom vilken den representerade medlemsstaten ska underrätta kommissionen om ingående eller uppsägning av överenskommelser om representation.

- I punkt 8 föreskrivs att de representerande medlemsstaterna samtidigt ska underrätta de andra medlemsstaterna och EU:s delegation i den berörda jurisdiktionen om ingående eller uppsägning av överenskommelser om representation.
- Punkt 10 läggs till för att undvika längre avbrott i verksamheten och manuellt utfärdande av viseringsmärken.

Artikel 9 – Praktiska bestämmelser om inlämnande av ansökningar

- I punkt 1 förlängs den längsta tidsfristen för inlämnande av ansökningar till sex månader för att göra det möjligt för resenärer att planera i förväg och undvika högsäsong. På grund av sjömäns särskilda arbetsvillkor får de lämna in sin ansökan nio månader före den planerade resan. En minimitidsfrist för att lämna in en ansökan har fastställts för att ge medlemsstaterna tid att pröva ansökningar på lämpligt sätt och organisera sitt arbete.
- Punkt 4 ändras för att klargöra reglerna om vem som kan inge ansökan för den sökandes räkning, och en hänvisning görs till bransch-, kultur-, sport- eller utbildningsorganisationer eller -institutioner, för att särskilja dessa från kommersiella mellanhänder.
- Punkt 5 har flyttats från den förra artikel 40.4 och ändrats för att poängtera grundprincipen att sökande endast bör vara tvungna att gå till en plats för att lämna in en ansökan.

Artikel 10 – Allmänna regler för inlämnande av viseringsansökningar

- Punkt 1 har ersatts med ny text för att ta hänsyn till avskaffandet av den allmänna principen om att alla sökande måste lämna in ansökan personligen varje gång de ansöker om visering. Denna ändring påverkar inte de skyldigheter som åläggs medlemsstaterna genom direktiv 2004/38/EG, i synnerhet artikel 5.2. Sökande måste infinna sig personligen vid konsulatet eller den externa tjänsteleverantören för att lämna fingeravtryck som ska lagras i VIS.
- Punkt 2 utgår som en följd av ändringen av punkt 1.

Artikel 11 – Ansökningsformulär

- Punkt 1 ändras för att lägga till en hänvisning till möjligheten att fylla i och underteckna ansökningsformuläret på elektronisk väg.
- Punkt 1a läggs till för att betona att innehållet i det elektroniska ansökningsformuläret måste överensstämma med innehållet i det enhetliga ansökningsformuläret i bilaga I och att inga ytterligare punkter får läggas till.
- Punkt 3 har förenklats för att säkerställa att ansökningsformuläret alltid finns tillgängligt åtminstone på det officiella språket i den medlemsstat för vilken visering söks och i värdstaten.
- Punkt 4 utgår som en följd av ändringar i punkt 3.

Artikel 14 – Styrkande handlingar

- Punkt 4 ändras för att klargöra och ytterligare harmonisera innehållet i de nationella formulären för sponsoråtagande och/eller inbjudan.

- Punkt 5 ersätts för att anpassas till det lokala Schengensamarbetets utökade roll (artikel 48.1).
- Punkt 5a har lagts till för att ta hänsyn till bestämmelserna om genomförandeåtgärder i artikel 52.2.

Artikel 15 – Medicinsk reseförsäkring

- I punkt 1 utgår hänvisningen till ”två” inresor till följd av strykningen av samma hänvisning i artikel 24.1.
- Punkt 2 har ändrats för att klargöra att sökande som ansöker om en visering för flera inresor måste tillhandahålla bevis på medicinsk reseförsäkring endast för den första planerade resan.

Artikel 16 – Viseringsavgift

- Punkt 1: Viseringsavgiften höjs från 60 EUR till 80 EUR för att säkerställa bättre kostnadstäckning för medlemsstaterna. Detta kommer att öka medlemsstaternas inkomster (+26 %), samtidigt som det knappast är avskräckande för de allra flesta viseringssökande, jämfört med resekostnaderna och andra relaterade kostnader. En mekanism införs för att bedöma behovet av att se över avgiften vartannat år med beaktande av kriterier såsom inflationstakten i EU. Detta möjliggör regelbunden övervakning och översyn av avgiften när så är lämpligt. Den föreslagna ökningen av avgiften kommer bland annat att göra det möjligt för medlemsstaterna att bibehålla tillräckligt med konsulär personal som kan handlägga viseringsansökningarna inom den tidsfrist som anges i artikel 23.
- Punkt 2: Viseringsavgiften för barn (6–12 år) kommer att öka med 5 EUR till 40 EUR.
- Punkt 3 utgår eftersom hänvisningen till ”administrativa kostnader” är konstlad, då forskning har visat att de exakta administrativa kostnaderna inte kan beräknas. Den föga exakta hänvisningen till regelbunden översyn ersätts med en tydligare översynsmekanism i punkt 8a.
- Punkt 4 c: Texten ändras för att säkerställa att forskare som deltar i seminarier/konferenser också omfattas av undantaget från viseringsavgift och för att lägga till en hänvisning till den korrekta rättsliga grunden.
- Punkt 5 utgår eftersom allmänna valbara undantag från viseringsavgiften oftast beslutas på central nivå och lokal harmonisering därför inte är möjlig.
- I den nya punkten 8a införs en mekanism för översyn med jämna mellanrum (vartannat år) och anges kriterier som kan ligga till grund för en sådan översyn.

Artikel 17 – Serviceavgift

- I punkt 1 har hänvisningen till en ”extra” serviceavgift strukits eftersom den är missvisande.
- Punkt 3 utgår eftersom erfarenheten har visat att sådan lokal harmonisering av serviceavgifter som fastställts i allmänna avtal på central nivå inte är möjlig.

- En ny punkt 4a läggs till för att göra det möjligt för externa tjänsteleverantörer att ta ut en högre serviceavgift när de bedriver verksamhet i tredjeländer vars medborgare omfattas av viseringskrav och där ingen medlemsstat är närvarande för att ta emot viseringsansökningar. En högre serviceavgift täcker överföringen av ansökningshandlingarna till och återbördandet av resehandlingar från det handläggande konsulatet i ett annat land.
- Punkt 5 utgår eftersom medlemsstaterna inte bör vara skyldiga att bibehålla möjligheten till ”direkt åtkomst” för inlämnande av ansökningar till konsulat på platser där en extern tjänsteleverantör har fått i uppdrag att ta emot viseringsansökningar. Detta förhindrar dem inte att erbjuda en möjlighet till direkt åtkomst.

Artikel 21 – Kontroll av inresevillkoren och riskbedömning

- Punkt 3 e ändras som en följd av ändringen av artikel 15.2.
- Punkt 4 ändras för att klargöra skillnaden mellan tidigare vistelser med viseringar för kortare vistelse och andra typer av visering eller uppehållstillstånd.
- Punkt 8 ändras för att göra det möjligt för medlemsstaterna att utnyttja moderna kommunikationsmedel för att intervjua de sökande, i stället för att kräva att de ska infinna sig på konsulatet personligen.

Artikel 22 – Föregående samråd

- Punkt 2 ändras för att kräva att medlemsstaterna svarar på begäran om samråd så snart som möjligt och senast inom sju kalenderdagar.
- Enligt punkt 3 måste medlemsstaterna meddela en begäran om föregående samråd senast 15 kalenderdagar innan åtgärden införs, så att de sökande kan informeras i god tid och andra medlemsstater kan vidta tekniska förberedelser.
- Punkt 5 utgår, eftersom den inte längre fyller någon funktion.

Artikel 23 – Beslut om ansökan

- Enligt punkt 1 bör den allmänna beslutstiden vara högst tio dagar. Den genomsnittliga beslutstiden är fem dagar enligt uppgifter som registrerats i Informationssystemet för viseringar. Kort beslutstid används av vissa medlemsstater som ett medvetet sätt att locka resenärer, och alltför stora skillnader mellan handläggningstider leder till ”viseringsshopping”. Den föreslagna höjningen av viseringsavgiften kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att bibehålla eller öka antalet anställda som fattar beslut vid konsulat, för att säkerställa att beslut fattas om ansökningar inom den längsta tidsfristen.
- Punkt 2 ändras för att förlänga den maximala fristen för att fatta beslut om ansökningar till 45 dagar, medan den sista meningen utgår till följd av avskaffandet av bestämmelsen om att en representerad medlemsstat kan kräva samråd om ärenden som handlagts via representation (artikel 8.4).
- Punkt 3 utgår eftersom en period på 60 kalenderdagar för att pröva en ansökan om en visering för kortare vistelse är alltför lång.

- En ny punkt 4 ba läggs till för att införa en hänvisning till visering för flygplatstransitering som saknas i den nuvarande viseringskodexen.
- Punkt 4 d utgår till följd av strykningen av den bestämmelse som gör det möjligt för en representerad medlemsstat att söka samråd. Därigenom avskaffas också kravet på att vissa fall ska överlämnas för handläggning i den representerade i stället för i den representerande medlemsstaten.

Artikel 24 – Utfärdande av enhetlig visering

- I punkt 1 andra stycket första meningen stryks hänvisningen till viseringar för två inresor som överflödiga – två omfattas av ordet ”flera” och formuleringen kan begränsa utfärdandet av viseringar för flera inresor.
- Det tredje stycket utgår till följd av strykningen av hänvisningen till ”transitering” i artikel 1.1.
- Formuleringen i punkt 1 fjärde stycket klargörs genom att ”tilläggsfrist” ersätts med ”anståndsperiod” då ”tillägg” leder till missförstånd när det gäller beräkningen av giltigheten för medicinsk reseförsäkring.
- Punkt 2 omformuleras för att fastställa allmänna regler för ett gradvist utfärdande av viseringar för flera inresor med lång giltighet, dvs. en ”kaskad”. Sådana harmoniserade regler kommer att förhindra ”viseringsshopping” och bedrägligt beteende när de sökande försöker dölja den verkliga destinationsmedlemsstaten för att ansöka vid det konsulat som anses utfärda viseringar med längst giltighet.
- En ny punkt 2a läggs till för att möjliggöra en avvikelse från punkt 2 när det finns rimliga tvivel om huruvida den sökande kommer att kunna uppfylla villkoren för inresa under hela viseringens giltighetstid.
- En ny punkt 2b läggs till för att möjliggöra lokal anpassning av ”kaskaden” så att hänsyn tas till lokala förhållanden och migrations- och säkerhetsrisker.
- En ny punkt 2c läggs till för att omfatta andra fall där viseringssökande är berättigade till visering för flera inresor med lång giltighet.
- En ny punkt 2d avser förfarandena för antagande av sådana lokala ”kaskader”. Det anges att man vid bedömningen av den lokala anpassningen bör ta hänsyn till migrations- och säkerhetsrisker och tredjeländets samarbete i fråga om återtagande av irreguljära migranter.

Artikel 25a – Samarbete om återtagande

- Punkt 1: De allmänna bestämmelserna om ett begränsat antal styrkande handlingar, den viseringsavgift som fastställs i artikel 16.1, avgiftsbefrielse för innehavare av diplomatpass, tio dagars handläggningstid och utfärdandet av viseringar för flera inresor kommer inte att tillämpas på medborgare i tredjeländer som inte samarbetar kring återtagande på grundval av objektiva och relevanta kriterier. Den exakta tillämpningen av restriktiva åtgärder kommer att fastställas i den genomförandeakt som avses i punkt 5.
- Punkt 2: Kommissionen ska regelbundet bedöma tredjeländers samarbete kring återtagande, med beaktande av ett antal indikatorer.

- Punkt 3: Medlemsstaterna får anmäla att de har stora och ihållande praktiska återtagandeproblem med ett visst tredjeland på grundval av samma faktorer som anges i punkt 2.
- Punkt 4: Kommissionen ska bedöma medlemsstaternas anmälningar inom en månad.
- Punkt 5: På grundval av analysen av medlemsstaternas anmälningar ska kommissionen, om den anser att åtgärder behövs, anta en genomförandeakt om att tillfälligt upphäva eller tillämpa de relevanta bestämmelserna (se punkt 1) avseende alla medborgare eller kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet.
- Punkt 6: Kommissionen ska kontinuerligt bedöma tredjelandets faktiska samarbete kring återtagande i syfte att anpassa eller upphäva tillämpningen av de restriktiva åtgärderna.
- Punkt 7: Senast sex månader efter ikraftträdandet av genomförandeakten ska kommissionen lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om framstegen i samarbetet kring återtagande.

Artikel 27 – Ifyllande av viseringsmärket

- Punkt 1 ersätts och bilaga VII om ifyllande av viseringsmärket stryks, samtidigt som kommissionen ges befogenhet att genom en genomförandeakt anta närmare bestämmelser om ifyllande av viseringsmärket.
- Punkt 2 ändras för att stärka bestämmelserna om nationella noteringar på viseringsmärket.
- Punkt 4 ändras för att säkerställa att endast viseringar för en inresa utfärdas manuellt.

Artikel 29 – Påförande av ett viseringsmärke

- Punkt 1 ändras för att ta hänsyn till strykningen av bilaga VIII.
- Punkt 1a införs för att ge kommissionen befogenhet att genom en genomförandeakt anta operativa instruktioner om hur viseringsmärket ska påföras.

Artikel 31 – Information till andra medlemsstaters centrala myndigheter

- Punkt 2 ändras för att säkerställa att andra medlemsstater underrättas i god tid, i linje med ändringarna av artikel 22 (föregående samråd).

Artikel 32 – Avslag på ansökan om visering

- Ett nytt led iia läggs till i punkt 1 a för att åtgärda ett tidigare utelämnande i fråga om flygplatstransitering.
- Punkt 3 ersätts för att hänvisa till behovet av att medlemsstaterna tillhandahåller ingående information om överklagandeförfaranden och att sådana förfaranden garanterar ett effektivt rättsligt överklagande (jfr domstolens dom i mål C-403/16).
- Punkt 4 utgår som en följd av strykningen av den bestämmelse som föreskriver att vissa ärenden ska överlämnas för handläggning i den representerade i stället för i den representerande medlemsstaten.

Artikel 36 – Viseringar som utfärdas till sjömän i transit vid den yttre gränsen

- Punkt 2 utgår.
- Punkt 3 införs för att ge kommissionen befogenhet att anta operativa instruktioner för utfärdande av viseringar till sjömän vid gränserna.

Artikel 36a – Viseringsansökningar som lämnas vid de yttre gränserna inom ramen för en specifik ordning

- För att främja korttidsturism (högst sju dagar) har en ny bestämmelse som avviker från de allmänna reglerna om utfärdande av viseringar vid de yttre gränserna införts. Medlemsstaterna kommer att kunna utfärda viseringar vid de yttre gränserna inom ramen för specifika ordningar på stränga villkor och efter underrättelse om och offentliggörande av ordningens organisatoriska former. Skyddsåtgärder fastställs genom detaljerade bestämmelser för att minimera risken för irreguljär migration och säkerhetsrisker, i synnerhet genom att begränsa varaktigheten för sådana ordningar till fyra månader och att begränsa deras omfattning till medborgare i det land som ligger på andra sidan landgränsövergångsstället eller medborgare i ett land som har en direkt färjeförbindelse till sjögränsövergångsstället. Särskilt utbildad personal måste göra en fullständig prövning av att alla inresevillkor uppfylls inom lämpliga strukturer. Den visering som slutligen utfärdas ska vara giltig endast i den utfärdande medlemsstaten för en inresa och en vistelse på högst sju dagar. Ordningen kan endast tillämpas på medborgare i tredjeländer som har slutit ett återtagandeavtal och för vilka den mekanism som avses i artikel 25a inte har utlösts.

Artikel 37 – Organisation av viseringsavdelningarna

- Punkt 3 ändras för att möjliggöra elektronisk arkivering och förkorta minimiperioden för arkivering.

Artikel 38 – Resurser till handläggning av viseringsansökningar och övervakning av konsulat

- En ny punkt 1a läggs till för att säkerställa att viseringshandläggningens integritet upprätthålls och övervakas på lämpligt sätt.

Artikel 40 – Konsulär organisation och konsulärt samarbete

- Mer flexibla regler har lagts till för att göra det möjligt för medlemsstaterna att optimera resursanvändningen, öka den konsulära täckningen och utveckla samarbetet.
- I punkt 1 utgår andra meningen såsom föråldrad, då inlämning av ansökningar vid konsulaten inte längre är grundprincipen.
- Punkt 2 b har omformulerats som en följd av strykningen av den tidigare artikel 41 och av att utkontraktering inte längre betraktas som en ”sista utväg”.

Artikel 41 – Samarbete mellan medlemsstaterna

- Denna artikel har strukits eftersom de alternativ som anges har visat sig omöjliga att genomföra. Ändringen av artikel 40 gör det möjligt för medlemsstaterna att utveckla samarbetet på ett mer flexibelt sätt.
-

Artikel 43 – Samarbete med externa tjänsteleverantörer

- Punkt 3 utgår eftersom medlemsstaterna i allmänhet upprättar övergripande kontrakt med externa tjänsteleverantörer på central nivå.
- En hänvisning till de obligatoriska uppgifter som ges till sökande läggs till i punkt 6 a.
- Punkt 6 e ändras som en följd av ändringen av artiklarna 10 och 40.
- Punkt 7 ändras för att utvidga den rad av enheter som kan delta i anbudsinfordringar.
- Punkt 9 ändras för att ta hänsyn till den nya dataskyddslagstiftningen och att säkerställa att medlemsstaternas dataskyddsmyndigheter övervakar att de externa tjänsteleverantörerna följer dataskyddsreglerna.
- Punkt 11 ändras för att understryka att medlemsstaterna måste kontrollera att externa tjänsteleverantörer ger sökande all den information som krävs enligt artikel 47.1 och för att förstärka medlemsstaternas skyldighet att övervaka externa tjänsteleverantörer.
- En ny punkt 11a läggs till för att kräva att medlemsstaterna årligen rapporterar till kommissionen om deras samarbete med och sin övervakning av externa tjänsteleverantörer.
-

Artikel 44 – Kryptering och säker överföring av uppgifter

- Punkterna 1, 2 och 3 ändras för att ta hänsyn till att hänvisningarna till den representerade medlemsstatens medverkan strukits ur artikel 8.

Artikel 45 – Samarbete mellan medlemsstaterna och kommersiella mellanhänder

- Punkt 1 ändras till följd av strykningen av den tidigare artikel 2.11, dvs. definitionen av kommersiell mellanhänder.
- Punkt 3 ändras eftersom den är en upprepning av den allmänna regel som anges i artikel 21.3 e om kontroll av att den sökande innehar lämplig medicinsk reseförsäkring.

Artikel 47

- Punkt 1 c ändras för att ta hänsyn till strykningen av den tidigare artikel 41.

Artikel 48 – Lokalt Schengensamarbete

- Punkt 1 omformuleras för att förtydliga att ett lokalt Schengensamarbete är obligatoriskt.
- Punkt 1a första meningen och leden a och b ändras för att föreskriva att det inom det lokala Schengensamarbetet utarbetas harmoniserade förteckningar över styrkande handlingar och det lokala genomförandet av "kaskader" för viseringar för flera inresor.
- Punkt 2 utgår och innehållet förs in i punkt 1a.
- Punkt 3 a ändras för att föreskriva kvartalsvisa (snarare än månatliga) sammanställningar av statistik om viseringar på lokal nivå.

- Punkt 3 b ändras för att betona vilka aspekter som bör diskuteras (och bedömas) inom det lokala Schengensamarbetet.
- Punkt 6a läggs till för att föreskriva att kommissionen, på grundval av de årsrapporter som upprättas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet, ska upprätta en årsrapport som ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet.
- Artikel 50 utgår som en följd av strykningen av bilagorna VII, VIII och IX. De återstående bilagorna kommer att ändras efter ett fullständigt lagstiftningsförfarande.

Artiklarna 50a och 50b – Tillämpning av delegering och skyndsamt förfarande

- Dessa artiklar läggs till för att ta hänsyn till bestämmelserna i artikel 290 i EUF-fördraget.

Artikel 51 – Anvisningar om den praktiska tillämpningen av viseringskodexen

- Denna artikel ändras för att ta hänsyn till bestämmelserna i artikel 52.2.

Artikel 52 – Kommittéförfarande

- Denna artikel ersätts för att ta hänsyn till de bestämmelser som reglerar utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter i enlighet med förordning (EU) nr 182/2011.

Artikel 2 – Övervakning och utvärdering

Det rör sig här om standardbestämmelser om utvärdering och övervakning av tillämpningen av rättsakter.

Artikel 3 – Ikraftträdande

- Punkterna 1, 2 och 4: Detta är standardbestämmelser om ikraftträdande och direkt tillämplighet. Förordningen ska inte börja tillämpas förrän [sex månader] efter ikraftträdandet.

Bilagor

- Bilaga I (ansökningsformuläret) ersätts för att förenkla och förtydliga innehållet.
- Bilaga V (uppehållstillstånd som utfärdas av vissa tredjeländer vars innehavare är befriade från kravet på visering för flygplatstransitering) ersätts med uppdaterad information.
- Bilaga VI (standardformulär för motivering av avslag, upphävande eller återkallande av visering) ersätts för att möjliggöra mer detaljerad information om grunderna för avslag och förfaranden för att överklaga negativa beslut.
- Bilagorna VII, VIII och IX utgår.
- Bilaga X (förteckning över minimikrav som ska ingå i det rättsliga instrumentet vid samarbete med externa tjänsteleverantörer) ersätts för att lägga till fler uppgifter om vissa aspekter som ska ingå i det rättsliga instrumentet.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁶,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Europeiska unionens gemensamma politik om korttidsviseringar har varit en väsentlig del av skapandet av ett område utan inre gränser. Viseringspolitiken bör förbli ett viktigt verktyg för att underlätta turism och näringslivsverksamhet samtidigt som den bidrar till att motverka säkerhetsrisker och risken för irreguljär migration till unionen.
- (2) Unionen bör använda viseringspolitiken i sitt samarbete med tredjeländer samt för att säkerställa en bättre balans mellan migration och säkerhetsfrågor, ekonomiska överväganden och allmänna yttre förbindelser.
- (3) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009¹⁷ inrättas förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte varar längre än 90 dagar under en 180-dagarsperiod.
- (4) Förfarandet för att ansöka om en visering bör vara så enkelt som möjligt för de sökande. Det bör vara klart vilken medlemsstat som är behörig att pröva en viseringsansökan, särskilt om den planerade vistelsen omfattar flera medlemsstater. Om det går, bör medlemsstaterna erbjuda en möjlighet att fylla i och lämna in ansökningsformulär elektroniskt. Det bör fastställas frister för de olika etapperna i förfarandet, särskilt så att resenärer kan planera i förväg och undvika högsäsong på konsulatet.
- (5) Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att bibehålla möjligheten till direkt åtkomst för inlämnande av ansökningar till konsulatet på platser där en extern tjänsteleverantör har fått i uppdrag att ta emot viseringsansökningar på dess vägnar, dock utan att detta

¹⁶ EUT C , , s. .

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 15.9.2009, s. 1).

påverkar tillämpningen av de skyldigheter som medlemsstaterna åläggs genom direktiv 2004/38/EG¹⁸, framför allt artikel 5.2.

- (6) Viseringsavgiften bör säkerställa att tillräckliga ekonomiska resurser finns tillgängliga för att täcka kostnaderna för handläggning av viseringar, bland annat lämpliga strukturer och tillräckligt med personal för att säkerställa att granskningen av viseringsansökningar präglas av tillräcklig kvalitet och integritet. Viseringsavgiftens belopp bör ses över vartannat år på grundval av objektiva kriterier.
- (7) För att säkerställa att tredjelandsmedborgare som måste inneha visering kan lämna in sin ansökan i det land där de är bosatta, även om ingen medlemsstat är närvarande för att kunna ta emot ansökningar, bör externa tjänsteleverantörer ha möjlighet att tillhandahålla de tjänster som krävs för en högre avgift än det allmänna maximibeloppet.
- (8) Överenskommelser om representation bör vara smidiga och hinder för att ingå sådana överenskommelser mellan medlemsstaterna bör undvikas. Den representerande medlemsstaten bör vara ansvarig för hela handläggningen av viseringsansökningar, utan inblandning av den representerade medlemsstaten.
- (9) För att minska den administrativa bördan på medlemsstaternas konsulat och underlätta ett smidigt resande för personer som reser ofta eller regelbundet bör viseringar för flera inresor med lång giltighet utfärdas i enlighet med objektiva fastställda gemensamma kriterier och inte begränsas till särskilda reseändamål eller kategorier av sökande.
- (10) På grund av skillnaderna mellan de lokala omständigheterna, i synnerhet gällande migrations- och säkerhetsrisker och de förbindelser som EU har med vissa länder, bör medlemsstaternas diplomatiska och konsulära beskickningar på vissa platser bedöma behovet av att anpassa de allmänna bestämmelserna för att möjliggöra en förmånligare eller strängare tillämpning. Vid förmånligare hållning till utfärdande av viseringar för flera inresor med lång giltighet bör hänsyn framför allt tas till eventuella handelsavtal som omfattar rörlighet för affärsfolk och tredjelandets samarbete kring återtagande av irreguljära migranter.
- (11) Om vissa tredjeländer inte samarbetar kring återtagande av sina medborgare som grips i en irreguljär situation och dessa länder inte samarbetar effektivt i återvändandeprocessen, bör vissa bestämmelser i förordning (EG) nr 810/2009 tillämpas restriktivt och tillfälligt på grundval av en öppen mekanism baserad på objektiva kriterier för att förbättra det berörda tredjelandets samarbete kring återtagande av irreguljära migranter.
- (12) Sökande som fått avslag på sin viseringsansökan bör ha rätt att överklaga, vilket i ett visst stadium i förfarandet bör garantera ett effektivt rättsligt överklagande. Mer detaljerad information om grunderna för avslag och förfarandena för överklagande av negativa beslut bör tillhandahållas i underrättelsen om avslag.
- (13) Utfärdande av viseringar vid de yttre gränserna bör endast ske i undantagsfall. För att främja korttidsturism bör medlemsstaterna dock ha rätt att utfärda viseringar vid de yttre gränserna på grundval av tillfälliga ordningar, vars organisatoriska arrangemang bör anmälas och offentliggöras. Sådana ordningar bör ha begränsad omfattning och

¹⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (EUT L 229, 29.6.2004, s. 35).

följa de allmänna reglerna för handläggning av viseringsansökningar. Den visering som utfärdas bör endast vara giltig på den utfärdande medlemsstatens territorium.

- (14) Det lokala Schengensamarbetet är avgörande för en harmoniserad tillämpning av den gemensamma viseringspolitiken och för en korrekt bedömning av migrations- och säkerhetsrisker. Samarbete och utbyte mellan medlemsstaternas diplomatiska och konsulära beskickningar på enskilda platser bör samordnas med unionens delegationer. De bör bedöma den praktiska tillämpningen av särskilda bestämmelser mot bakgrund av lokala förhållanden och migrationsrisken.
- (15) Medlemsstaterna bör noggrant och regelbundet övervaka externa tjänsteleverantörers verksamhet för att säkerställa efterlevnad med det rättsliga instrument som reglerar det ansvar som anförtrotts den externa tjänsteleverantören. Medlemsstaterna bör årligen rapportera till kommissionen om samarbetet med och övervakningen av externa tjänsteleverantörer. Medlemsstaterna bör säkerställa att hela förfarandet för handläggning av viseringsansökningar och samarbetet med externa tjänsteleverantörer övervakas av utlandsstationerad personal.
- (16) Flexibla bestämmelser bör införas för att göra det möjligt för medlemsstaterna att optimera resurssamordningen och stärka den konsulära täckningen. Samarbetet mellan medlemsstaterna (s.k. viseringscentrum för Schengenområdet) bör kunna ta sig vilken form som helst som är lämpad för de lokala förhållandena i syfte att öka konsulatens geografiska täckning, sänka medlemsstaternas kostnader, synliggöra Europeiska unionen och förbättra den service som erbjuds viseringssökande.
- (17) Elektroniska viseringsansökningssystem som utvecklats av medlemsstaterna bidrar till att underlätta förfarandena för sökande och konsulat. En gemensam lösning som möjliggör fullständig digitalisering bör utvecklas, med fullt utnyttjande av den senaste rättsliga och tekniska utvecklingen.
- (18) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning bygger på Schengenregelverket enligt bestämmelserna i avdelning IV i tredje delen av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i nämnda protokoll, inom en tid av sex månader efter det att rådet har antagit denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.
- (19) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG¹⁹. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (20) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG²⁰. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Irland.
- (21) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa

¹⁹ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

²⁰ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket²¹, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG²².

- (22) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket²³, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG²⁴.
- (23) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU²⁵ om ingående av det protokollet.
- (24) När det gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.12 i 2003 års anslutningsakt.
- (25) När det gäller Bulgarien och Rumänien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.12 i 2005 års anslutningsakt.
- (26) När det gäller Kroatien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.2 i 2011 års anslutningsakt.
- (27) Förordning (EG) nr 810/2009 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 810/2009 ska ändras på följande sätt:

²¹ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

²² Rådets beslut av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

²³ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

²⁴ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

²⁵ Rådets beslut av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

- (1) I artikel 1 ska punkt 1 ersättas med följande:
- ”1. Genom denna förordning inrättas villkor och förfaranden för utfärdande av viseringar för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte varar längre än 90 dagar under en 180-dagarsperiod.”
- (2) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:
- (a) I punkt 2 ska led a ersättas med följande:
- ”a) en planerad vistelse på medlemsstaternas territorium som inte varar mer än 90 dagar under en 180-dagarsperiod, eller”.
- (b) Punkt 7 ska ersättas med följande:
- ”7. *erkänd resehandling*: resehandling som erkänns av en eller flera medlemsstater för passage av de yttre gränserna och påförande av viseringar i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 1105/2011/EU²⁶.”.
- (c) Punkt 11 ska utgå.
- (d) Följande punkt ska läggas till:
- ”12. *sjöman*: en person som är anställd, anlitad eller i någon funktion arbetar ombord på ett havsgående fartyg eller ett fartyg som navigerar internationella inre farvatten.”
- (3) I artikel 3.5 ska leden b och c ersättas med följande:
- ”b) Tredjelandsmedborgare med giltigt uppehållstillstånd som utfärdats av en medlemsstat som inte deltar i antagandet av denna förordning eller av en medlemsstat som ännu inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut, eller tredjelandsmedborgare med något av de giltiga uppehållstillstånd i förteckningen i bilaga V vilket utfärdats av Andorra, Kanada, Japan, San Marino eller Förenta staterna och garanterar innehavarens ovillkorliga rätt till återinresa, eller med ett uppehållstillstånd för de västindiska delarna av Konungariket Nederländerna (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius och Saba).
- c) Tredjelandsmedborgare med giltig visering för en medlemsstat som inte deltar i antagandet av denna förordning, för en medlemsstat som ännu inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut eller för ett land som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller för Kanada, Japan eller Förenta staterna, eller innehavare av en giltig visering för de västindiska delarna av Konungariket Nederländerna (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius och Saba), när dessa reser till det utfärdande landet eller till ett annat tredjeland, eller när de återvänder från det utfärdande landet efter att ha använt viseringen.”
- (4) I artikel 4 ska punkt 2 ersättas med följande:
- ”2. Genom undantag från punkt 1 får de myndigheter som ansvarar för personkontroller pröva och fatta beslut om ansökningar vid medlemsstaternas yttre gränser i enlighet med artiklarna 35, 36 och 36a.”
- (5) I artikel 5.1 ska led b ersättas med följande:

²⁶

Europaparlamentets och rådets beslut nr 1105/2011/EU av den 25 oktober 2011 om förteckningen över resehandlingar som möjliggör passage av de yttre gränserna och i vilka en visering kan införas samt om införandet av en mekanism för upprättande av denna förteckning, EUT L 287, 4.11.2011, s. 9.

”b) om besöket omfattar fler än ett mål, eller om flera separata besök kommer att företas inom en tvåmånadersperiod, den medlemsstat vars territorium utgör huvudmålet för resan eller resorna vad avser vistelsens längd, räknat i dagar, eller”.

(6) Artikel 8 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 2 ska utgå.

(b) Punkterna 3 och 4 ska ersättas med följande:

”3. Om representationen inskränker sig till mottagande av ansökningar, ska mottagandet och överföringen av uppgifter till den representerade medlemsstaten genomföras i enlighet med tillämpliga uppgiftsskydds- och säkerhetsregler.

4. En bilateral överenskommelse ska ingås mellan den medlemsstat som representerar en annan och den medlemsstat som representeras. I denna överenskommelse

a) ska det anges hur länge representationen ska gälla, om den endast är tillfällig, och vilka förfaranden som gäller för att avsluta denna,

b) kan det, särskilt när den representerade medlemsstaten har ett konsulat i det berörda tredjelandet, föreskrivas att den medlemsstat som representeras ska tillhandahålla lokaler, personal och betalningar.”

(c) Punkterna 7 och 8 ska ersättas med följande:

”7. Den medlemsstat som representeras av en annan ska underrätta kommissionen om överenskommelser om representation eller om uppsägning av sådana minst en månad innan de träder i kraft eller upphör att gälla, förutom i fall av force majeure.

8. Konsulatet i den representerande medlemsstaten ska, samtidigt med den underrättelse som avses i punkt 7, underrätta både andra medlemsstaters konsulat och Europeiska unionens delegation i den berörda jurisdiktionen om överenskommelser om representation eller om uppsägning av sådana överenskommelser.”

(d) Följande stycke ska läggas till:

”10. I fall av långvarig teknisk force majeure ska en medlemsstat begära tillfällig representation av en annan medlemsstat på den ifrågavarande platsen för samtliga eller några kategorier av viseringssökande.”

(7) Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Ansökningar kan lämnas in tidigast sex månader, eller för sjömän vid tjänsteutövning tidigast nio månader, före den tidpunkt då det planerade besöket kommer att inledas, och i regel senast 15 kalenderdagar före den tidpunkten.”

(b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

(c) ”4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13, får ansökningar lämnas in

a) av sökanden,

b) av en ackrediterad kommersiell mellanhand som avses i artikel 45,

c) av en bransch-, kultur-, sport- eller utbildningsorganisation eller -institution på dess medlemmars vägnar.”

(d) Följande stycke ska läggas till:

”5. En sökande ska inte behöva infinna sig personligen på fler än en plats för att lämna in en ansökan.”

(8) Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Sökande ska infinna sig personligen när de lämnar in en ansökan för att lämna fingeravtryck, i enlighet med artikel 13.2, 13.3 och 13.7 b.”

(b) Punkt 2 ska utgå.

(9) Artikel 11 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 första meningen ska ersättas med följande:

”1. Varje viseringssökande ska lämna in ett manuellt eller elektroniskt ifyllt och manuellt eller elektroniskt undertecknat ansökningsformulär i enlighet med bilaga I.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 1a:

”1a. Innehållet i den elektroniska versionen av ansökningsformuläret ska i tillämpliga fall vara utformat i enlighet med bilaga I.”

(c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

(d) ”3. Formuläret ska åtminstone finnas tillgängligt på

a) det eller de officiella språken i den medlemsstat som viseringsansökan avser, och

b) det eller de officiella språken i värdlandet.

Utöver de språk som avses i led a kan formuläret göras tillgängligt på alla andra officiella språk vid Europeiska unionens institutioner.”

(e) Punkt 4 ska utgå.

(10) Artikel 14 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 4 och 5 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna får kräva att sökanden, genom att fylla i ett formulär som utformats av varje medlemsstat, styrker ett sponsoråtagande, privat inkvartering eller bådadera. Detta formulär ska särskilt ange följande:

a) Om syftet är att styrka sponsoråtagandet eller privat logi.

b) Om sponsorn/den inbjudande personen är en enskild, ett företag eller en organisation.

c) Sponsorns/den inbjudande personens identitet och kontaktuppgifter.

d) Den eller de sökande.

e) Logiets adress.

f) Vistelsens längd och syfte.

g) Eventuella familjeband med sponsorn/den inbjudande personen.

h) Den information som krävs enligt artikel 37.1 i förordning (EG) nr 767/2008.

Utöver medlemsstatens officiella språk ska formuläret även upprättas på minst ett annat av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner. Ett provexemplar av formuläret ska översändas till kommissionen.

5. Medlemsstaternas konsulat ska, inom ramen för det lokala Schengensamarbete som avses i artikel 48, bedöma genomförandet av de villkor som anges i punkt 1 för att ta hänsyn till lokala förhållanden och migrations- och säkerhetsrisker.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 5a:

”5a. Om det är nödvändigt för att ta hänsyn till lokala förhållanden i enlighet med artikel 48 ska kommissionen genom genomförandeakter anta en harmoniserad förteckning över styrkande handlingar som ska användas i varje jurisdiktion. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.”

(11) Artikel 15 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Personer som ansöker om enhetlig visering för en inresa ska styrka att de har lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring som täcker eventuella kostnader som kan uppstå i samband med hemtransport av medicinska skäl, brådskande läkarhjälp och akut sjukhusvård eller vid dödsfall under den planerade vistelsen på medlemsstaternas territorium.”

(b) I punkt 2 ska första stycket ersättas med följande:

”2. Personer som ansöker om enhetlig visering för flera inresor ska styrka att de har lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring som täcker tiden för deras första planerade resa.”

(12) Artikel 16 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1 och 2 ska ersättas med följande:

”1. Sökande ska betala en viseringsavgift på 80 EUR.

2. Barn mellan sex och tolv år ska betala en viseringsavgift på 40 EUR.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:

”2a. En viseringsavgift på 160 EUR ska tillämpas när kommissionen så beslutar i enlighet med artikel 25a.5.”

(c) Punkt 3 ska utgå.

(d) I punkt 4 ska led c ersättas med följande:

”c) Forskare från tredjeländer, enligt definitionen i rådets direktiv 2005/71/EG²⁷, som reser i syfte att bedriva vetenskaplig forskning eller delta i ett forskningsseminarium eller en forskningskonferens.”

(e) I punkt 5 ska andra stycket utgå.

(f) Följande punkt ska införas:

”8a. Kommissionen ska utvärdera behovet av att se över beloppet för den viseringsavgift som fastställs i artikel 16.1, 16.2 och 16.2a vartannat år med hänsyn till objektiva kriterier, såsom den allmänna inflationstakten i EU enligt Eurostats uppgifter och den viktade genomsnittliga lönen för en tjänsteman i medlemsstaterna samt, i tillämpliga fall, ändra beloppet för viseringsavgifterna genom delegerade akter.”

²⁷

Rådets direktiv 2005/71/EG av den 12 oktober 2005 om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte (EUT L 289, 3.11.2005, s. 15).

- (13) Artikel 17 ska ändras på följande sätt:
- (a) Punkt 1 första meningen ska ersättas med följande:
”En serviceavgift får tas ut av en extern tjänsteleverantör som avses i artikel 43.”
 - (b) Punkt 3 ska utgå.
 - (c) Följande punkt ska införas som punkt 4a:
”4a. Genom undantag från punkt 4 ska serviceavgiften inte överstiga viseringsavgiftens belopp i tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering och ingen medlemsstat har ett konsulat som kan ta emot viseringsansökningar.”
 - (d) Punkt 5 ska utgå.
- (14) Artikel 21 ska ändras på följande sätt:
- (a) I punkt 3 ska led e ersättas med följande:
”e) att sökanden i tillämpliga fall innehar lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring som täcker den planerade vistelsen eller, om ansökningen gäller en enhetlig visering för flera inresor, den första planerade vistelsen.”
 - (b) Punkt 4 ska ersättas med följande:
”4. Konsulatet ska, i tillämpliga fall, kontrollera längden på tidigare och planerade vistelser för att förvissa sig om att sökanden inte har överskridit den maximalt tillåtna vistelsetiden på medlemsstaternas territorium, oberoende av eventuella vistelser som tillåts genom nationell visering för längre vistelse eller uppehållstillstånd.”
 - (c) Punkt 8 ska ersättas med följande:
”8. Under prövningen av en ansökan kan konsulaten i motiverade fall intervjua den sökande och begära ytterligare handlingar.”
- (15) Artikel 22 ska ändras på följande sätt:
- (a) Punkterna 2 och 3 ska ersättas med följande:
”2. De centrala myndigheter som konsulteras ska lämna definitivt svar så snart som möjligt, men senast sju kalenderdagar efter det att de har konsulterats. Uteblir svaret inom denna tidsfrist ska detta innebära att de inte har några invändningar mot utfärdandet av viseringen.
3. Som regel ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om inlämnandet eller återtagandet av begäran om sådant föregående samråd senast 15 kalenderdagar innan den åtgärden träder i kraft. Denna information ska även lämnas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet i den berörda jurisdiktionen.”
 - (b) Punkt 5 ska utgå.
- (16) Artikel 23 ska ändras på följande sätt:
- (a) Punkterna 1 och 2 ska ersättas med följande:
”1. Beslut om ansökningar ska fattas inom 10 kalenderdagar från det att en ansökan som kan tas upp till prövning enligt artikel 19 lämnas in.
Denna period kan förlängas upp till högst 45 kalenderdagar i enskilda fall, särskilt när ansökan behöver granskas närmare.”
 - (b) Punkt 3 ska utgå.

(c) Punkt 4 ska ändras på följande sätt:

– i) Följande led ska införas som led ba:

”ba) utfärda en visering för flygplatstransitering enligt artikel 26, eller”.

– ii) Led d ska utgå.

(17) Artikel 24 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

– i) I det andra stycket ska den första meningen ersättas med följande:

”En visering kan utfärdas för en eller flera inresor.”

– ii) Tredje stycket ska utgå.

– iii) Fjärde stycket ska ersättas med följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12 a ska giltighetstiden för en visering för en inresa omfatta en anståndsperiod på 15 dagar.”

(b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Viseringar för flera inresor med lång giltighet ska utfärdas för följande giltighetsperioder, förutom om viseringens giltighet då skulle överstiga resehandlingsens:

a) För en giltighetsperiod på ett år, förutsatt att den sökande har beviljats och lagligt använt sig av tre viseringar inom de senaste två åren.

b) För en giltighetsperiod på två år, förutsatt att den sökande har beviljats och lagligt använt sig av en tidigare visering för flera vistelser med ett års giltighet.

c) För en giltighetsperiod på fem år, förutsatt att den sökande har beviljats och lagligt använt sig av en tidigare visering för flera vistelser med två års giltighet.”

(c) Följande punkter ska införas:

”2a. Genom undantag från punkt 2 får giltighetstiden för den utfärdade viseringen förkortas i enskilda fall där det föreligger rimliga tvivel om att inresevillkoren kommer att uppfyllas under hela perioden.

2b. Genom undantag från punkt 2 ska medlemsstaternas konsulat inom det lokala Schengensamarbete som avses i artikel 48 bedöma om de regler för utfärdande av viseringar för flera inresor, vilka anges i punkt 2, behöver anpassas för att ta hänsyn till lokala förhållanden och migrations- och säkerhetsriskerna genom att anta förmånligare eller strängare regler i enlighet med punkt 2d.

2c. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 kan en visering för flera inresor med en giltighetstid på upp till fem år utfärdas till sökande som har bevisat behovet av eller motiverar sin avsikt att resa ofta och/eller regelbundet, förutsatt att de bevisar sin integritet och tillförlitlighet, i synnerhet genom laglig användning av tidigare viseringar, deras ekonomiska situation i ursprungslandet och deras ärliga avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan giltighetstiden löper ut för den visering de har ansökt om.

2d. När det är nödvändigt på grundval av den bedömning som avses i punkt 2b ska kommissionen genom genomförandeakter anta regler om villkoren för utfärdande av viseringar för flera inresor enligt punkt 2, vilka ska användas i varje jurisdiktion för att ta hänsyn till lokala förhållanden, migrations- och säkerhetsrisker och samarbetet

med det berörda tredjelandet kring återtagande av irreguljära migranter mot bakgrund av de indikatorer som anges i artikel 25a.2 och dess förbindelser med unionen överlag. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.”

- (18) Följande artikel ska införas:

”Artikel 25a

Samarbete kring återtagande

1. Artiklarna 14.6, 16.1, 16.5 b, 23.1 och 24.2 ska inte tillämpas på de sökande eller kategorier av sökande som är medborgare i ett tredjeland som inte anses samarbeta tillräckligt med medlemsstaterna kring återtagande av irreguljära migranter, på grundval av relevanta och objektiva uppgifter, i enlighet med denna artikel. Denna artikel påverkar inte de befogenheter som tilldelas kommissionen genom artikel 24.2d.
2. Kommissionen ska regelbundet bedöma tredjeländernas samarbete kring återtagande, med beaktande av i synnerhet följande:
 - (a) Antalet återvändandebeslut som utfärdas till det berörda tredjelandets medborgare som vistas olagligt på medlemsstaternas territorium.
 - (b) Antalet faktiska återvändanden av personer som blivit föremål för återvändandebeslut som en procentandel av antalet återvändandebeslut som utfärdats till det berörda tredjelandets medborgare, i tillämpliga fall även på grundval av unionens eller bilaterala återtagandeavtal det antal tredjelandsmedborgare som transiterat genom territoriet.
 - (c) Antalet ansökningar om återtagande som godkänts av tredjelandet som en procentandel av antalet sådana ansökningar som lämnats in till landet i fråga.
3. En medlemsstat får också underrätta kommissionen om den ställs inför stora och ihållande praktiska problem i samarbetet med ett tredjeland kring återtagande av irreguljära migranter på grundval av samma indikatorer som anges i punkt 2.
4. Kommissionen ska granska eventuella underrättelser som görs enligt punkt 3 inom en månad.
5. Om kommissionen utifrån den analys som avses i punkterna 2 och 4 anser att ett land inte samarbetar tillräckligt och att åtgärder därför krävs får den, även med beaktande av unionens allmänna förbindelser med det berörda tredjelandet, anta en genomförandeakt i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2 för att
 - (a) tillfälligt upphäva tillämpningen av någon, några eller samtliga av artiklarna 14.6, 16.5 b, 23.1 och 24.2 på alla medborgare i det berörda tredjelandet eller vissa kategorier av dessa, eller
 - (b) tillämpa den viseringsavgift som fastställs i artikel 16.2a på alla medborgare i det berörda tredjelandet eller vissa kategorier av dessa.
6. På grundval av de indikatorer som anges i punkt 2 ska kommissionen fortlöpande utvärdera om betydande förbättringar kan skönjas i det berörda tredjelandets samarbete kring återtagande av irreguljära migranter varpå den, med beaktande även av unionens allmänna förbindelser med det berörda tredjelandet, kan besluta att upphäva eller ändra den genomförandeakt som avses i punkt 5.

7. Senast sex månader efter ikraftträdandet av den genomförandeakt som avses i punkt 5 ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om framstegen i det berörda tredjelandets samarbete kring återtagande.”

(19) Artikel 27 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1 och 2 ska ersättas med följande:

”1. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta närmare bestämmelser om ifyllande av viseringsmärket. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.

2. Medlemsstaterna kan lägga till nationella noteringar i fältet för anmärkningar på viseringsmärket. Dessa noteringar ska varken utgöra en upprepning av de obligatoriska uppgifter som fastställts i enlighet med det förfarande som avses i punkt 1 eller ange ett specifikt reseändamål.”

(b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Viseringsmärken för visering för en inresa får fyllas i för hand endast om det föreligger teknisk force majeure. Inga ändringar får göras på ett viseringsmärke som fyllts i för hand.”

(20) Artikel 29 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Det tryckta viseringsmärket ska påföras resehandlingen.”

(b) Följande punkt ska införas:

”1a. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta närmare bestämmelser om påförande av viseringsmärket. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.”

(21) Artikel 31 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om inlämnandet eller tillbakadragandet av kravet om sådan information senast 15 kalenderdagar innan det ska uppfyllas. Denna information ska även lämnas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet i den berörda jurisdiktionen.”

b) Punkt 4 ska utgå.

(22) Artikel 32 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1a ska följande led införas som led iia:

”iia) inte kan styrka ändamålet med och omständigheterna kring den planerade flygplatstransiteringen,”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Sökande som fått avslag på sin viseringsansökan ska ha rätt att överklaga, vilket i ett visst stadium i förfarandet ska garantera ett effektivt rättsligt överklagande. Överklaganden ska riktas mot den medlemsstat som fattade det slutliga beslutet om ansökan och i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökande detaljerad information om hur de ska förfara för att överklaga ett beslut, i enlighet med vad som anges i bilaga VI.”

- (c) Punkt 4 ska utgå.
- (23) Artikel 36 ska ändras på följande sätt:
- a) Punkt 2 ska utgå.
- b) Följande punkt ska införas:
- ”2a. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta operativa instruktioner för utfärdande av viseringar vid gränsen till sjömän. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.”
- (24) Följande artikel ska införas:

”Artikel 36a

Viseringsansökningar som lämnas vid de yttre gränserna inom ramen för en specifik ordning

1. För att främja korttidsturism, och med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel, får en medlemsstat besluta att tillfälligt göra det möjligt att lämna in viseringsansökningar vid vissa land- eller sjögränsövergångsställen för personer som uppfyller inresevillkoren i artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 2016/399²⁸.
2. Ordningens varaktighet ska begränsas till fyra månader under ett kalenderår, och kategorierna av personer som kan komma att utnyttja den ska definieras tydligt och inte inbegripa tredjelandsmedborgare som ingår i den kategori av personer för vilka föregående samråd krävs i enlighet med artikel 22 eller personer som inte är bosatta i det land som ligger på andra sidan landgränsövergångsstället eller i ett land med direkt färjeförbindelse till sjögränsövergångsstället. Ordningarna ska endast tillämpas på medborgare i tredjeländer med vilka återtagandeavtal har ingåtts och för vilka kommissionen inte har fattat ett beslut i enlighet med artikel 25a.5.
3. Den berörda medlemsstaten ska inrätta lämpliga strukturer och utplacera särskilt utbildad personal för att handlägga viseringsansökningar och genomföra all kontroll och riskbedömning i enlighet med artikel 21.
4. En visering som utfärdas inom ramen för en särskild ordning ska endast tillåta en inresa, vara giltig enbart för den utfärdande medlemsstatens territorium och ska tillåta en vistelse på högst sju kalenderdagar. Ingen anståndsperiod ska ingå i viseringens giltighetstid.
5. Om viseringsansökan avslås vid den yttre gränsen inom ramen för en särskild ordning kan medlemsstaten inte ålägga den berörda transportören att vidta åtgärder enligt artikel 26 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.
6. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella ordningar senast sex månader innan de ska börja tillämpas. Underrättelsen ska innehålla en specifikation av de personkategorier som omfattas, den geografiska räckvidden, de organisatoriska lösningar som använts och vilka åtgärder som planeras för att säkerställa efterlevnad av villkoren i denna artikel.

Kommissionen ska offentliggöra denna underrättelse i *Europeiska unionens officiella tidning*.

²⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodexen om Schengengränserna) (EUT L 77, 23.3.2016, s. 1).

7. Tre månader efter det att ordningen har upphört ska den berörda medlemsstaten lämna in en detaljerad tillämpningsrapport till kommissionen. Rapporten ska innehålla uppgifter om det totala antalet viseringsansökningar, viseringar som utfärdats och viseringsansökningar som avslagits (inbegripet den berörda personens medborgarskap), vistelsernas varaktighet och avresegraden (inklusive medborgarskap för personer som inte lämnar medlemsstatens territorium vid viseringens utgång).”

(25) I artikel 37 ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Medlemsstaternas konsulat ska arkivera ansökningarna på papper eller i elektroniskt format. Varje enskild akt ska innehålla relevant information som vid behov möjliggör en rekonstruktion av bakgrunden till det beslut som fattats om ansökan.

Individuella ansökningsakter ska bevaras i minst ett år från dagen för beslutet om ansökan enligt artikel 23.1, eller, när det gäller överklaganden, tills överklagandeförfarandet har slutförts.”

(26) I artikel 38 ska följande punkt införas:

”1a. Medlemsstaterna ska säkerställa att hela förfarandet, inklusive samarbetet med externa tjänsteleverantörer, övervakas av utlandsstationerad personal för att säkerställa integriteten i alla skeden av förfarandet.”

(27) Artikel 40 ska ersättas med följande:

”Artikel 40

Konsulär organisation och konsulärt samarbete

1. Varje medlemsstat ska ansvara för organisationen av handläggningen av ansökningar.

2. Medlemsstaterna ska

a) förse sina konsulat och de myndigheter som har ansvar för att utfärda viseringar vid gränserna med erforderlig utrustning för insamling av biometriska kännetecken, liksom sina honorärkonsulers kontor när dessa används för insamling av biometriska kännetecken i enlighet med artikel 42,

b) samarbeta med en eller flera andra medlemsstater inom ramen för överenskommelser om representation eller andra former av konsulärt samarbete.

3. En medlemsstat får även samarbeta med en extern tjänsteleverantör i enlighet med artikel 43.

4. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sin konsulära organisation och sitt konsulära samarbete på varje konsulat.

5. Även om samarbetet med andra medlemsstater skulle avslutas, ska medlemsstaterna fortsätta att tillhandahålla fullgod service.”

(28) Artikel 41 ska utgå.

(29) Artikel 43 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 3 ska utgå.

(b) Punkt 6 ska ändras på följande sätt:

– i) Led a ska ersättas med följande:

”a) Tillhandahållande av allmän information om viseringskrav, i enlighet med artikel 47.1 a–c, och ansökningsformulär.”

– ii) Led e ska ersättas med följande:

”e) Hantering av tidsbeställning för sökanden, i tillämpliga fall, vid konsulatet eller hos den externa tjänsteleverantören.”

(c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. När den berörda medlemsstaten väljer en extern tjänsteleverantör ska den granska organisationens eller företagets tillförlitlighet och solvens, och säkerställa att det inte föreligger några intressekonflikter. Granskningen ska i förekommande fall inbegripa nödvändiga tillstånd, företagsregistrering, stadgar och bankavtal.”

(d) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska ansvara för efterlevnaden av reglerna om skydd av personuppgifter och säkerställa att den externa tjänsteleverantören är föremål för dataskyddsmyndigheternas övervakning i enlighet med artikel 51.1 i förordning (EU) 2016/679.”

(e) Punkt 11 ska ändras på följande sätt:

– i) ”a) allmän information om kriterier, villkor och förfaranden vid ansökan om visering, i enlighet med artikel 47.1 a, 47.1 b och 47.1 c samt innehållet i de ansökningsformulär som den externa tjänsteleverantören tillhandahåller sökande,”

– ii) Andra stycket ska ersättas med följande:

”I detta syfte ska den eller de berörda medlemsstaternas konsulat regelbundet, och minst var sjätte månad, genomföra kontroller på plats i den externa tjänsteleverantörens lokaler. Medlemsstaterna får komma överens om att dela ansvaret för denna regelbundna övervakning.”

(f) Följande punkt ska införas:

”11a. Senast den 1 januari varje år ska medlemsstaterna rapportera till kommissionen om sitt samarbete med och sin övervakning (som anges i bilaga X, punkt C) av externa tjänsteleverantörer i hela världen.”

(30) Artikel 44 ska ersättas med följande:

”Artikel 44

Kryptering och säker överföring av uppgifter

1. Vid samarbete mellan medlemsstaterna och vid samarbete med en extern tjänsteleverantör samt vid anlitande av honorärkonsuler ska den eller de berörda medlemsstaterna säkerställa att uppgifterna är fullständigt krypterade, oavsett om överföringen sker elektroniskt eller fysiskt på ett elektroniskt lagringsmedium.

2. I tredjeländer som förbjuder kryptering av uppgifter som ska överföras elektroniskt ska den eller de berörda medlemsstaterna inte tillåta elektronisk överföring av uppgifter.

I sådana fall ska den eller de berörda medlemsstaterna säkerställa att de elektroniska uppgifterna överförs fysiskt i fullständigt krypterad form på ett elektroniskt lagringsmedium av en medlemsstats konsulära tjänsteman eller, om en sådan överföring skulle kräva oproportionerliga eller orimliga åtgärder, på något annat säkert sätt, t.ex. med hjälp av etablerade aktörer med erfarenhet av att transportera känsliga handlingar och uppgifter i det berörda tredjelandet.

3. I samtliga fall ska säkerhetsnivån för överföringen anpassas till uppgifternas känslighet.”

(31) Artikel 45 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna får tillåta att ansökningar, men inte biometriska kännetecken, överlämnas genom ett privat administrationsföretag, ett transportföretag eller en resebyrå, till exempel en researrangör eller en återförsäljare (kommersiella mellanhänder).”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Ackrediterade kommersiella mellanhänder ska övervakas regelbundet genom stickprovskontroller som inbegriper personliga intervjuer eller telefonintervjuer med sökande, kontroll av resor och logi och, när det bedöms vara nödvändigt, kontroll av dokument som rör gruppåterresa.”

(32) I artikel 47.1 ska led c ersättas med följande:

”(c) var ansökan kan lämnas in (behörigt konsulat eller extern tjänsteleverantör),”

(33) Artikel 48 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaternas konsulat och unionens delegationer ska samarbeta inom varje jurisdiktion för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av den gemensamma viseringspolitiken med hänsyn till lokala förhållanden.

I detta syfte ska kommissionen, i enlighet med artikel 5.3 i rådets beslut 2010/427²⁹, utfärda instruktioner till unionens delegationer att verkställa de relevanta samordningsuppgifter som avses i denna artikel.”

(b) Följande punkt ska införas:

”1a. Medlemsstaterna och kommissionen ska i synnerhet samarbeta för att

a) utarbeta en harmoniserad förteckning över styrkande handlingar som de sökande ska ge in, med beaktande av artikel 14,

b) utarbeta ett lokalt genomförande av artikel 24.2 i fråga om utfärdande av viseringar för flera inresor,

c) i tillämpliga fall säkerställa en gemensam översättning av ansökningsformuläret,

d) fastställa en förteckning över resehandlingar som utfärdas av värdlandet och uppdatera den regelbundet,

e) utarbeta ett gemensamt informationsblad,

²⁹

Rådets beslut 2010/427/EU av den 26 juli 2010 om hur den europeiska avdelningen för yttre åtgärder ska organiseras och arbeta (EUT L 201, 3.8.2010, s. 30).

f) i tillämpliga fall övervaka genomförandet av de undantag som anges i artikel 25a.5 och 25a.6.”

(c) Punkt 2 ska utgå.

(d) Punkt 3 ska ersättas med följande:

(e) ”3. Medlemsstaterna ska inom ramen för det lokala Schengensamarbete utbyta följande uppgifter:

a) Kvartalsstatistik om ansökningar, utfärdande och avslag av enhetliga viseringar, viseringar med begränsad territoriell giltighet och viseringar för flygplatstransitering.

b) Information avseende bedömningen av migrations- och/eller säkerhetsrisker, särskilt om

i) värdlandets samhällsekonomiska struktur,

ii) lokala informationskällor, inklusive om social trygghet, sjukvårdsförsäkring, skatteregister och registrering av in- och utresor,

iii) användning av del- eller helförfälskade handlingar,

iv) rutter för irreguljär migration,

v) trender när det gäller bedrägligt beteende,

vi) trender när det gäller avslag.

c) Uppgifter om samarbete med transportbolag.

d) Uppgifter om försäkringsbolag som tillhandahåller lämplig medicinsk reseförsäkring, inklusive kontroll av typen av täckning och eventuella självriskbelopp.”

(f) Följande punkt ska införas:

”6a. En årsrapport ska upprättas inom varje jurisdiktion senast den 31 december varje år. På grundval av dessa rapporter ska kommissionen utarbeta en årsrapport om läget i det lokala Schengensamarbetet, vilken ska läggas fram för Europaparlamentet och rådet.”

(34) Artikel 50 ska utgå.

(35) Följande artikel ska införas:

”Artikel 50a

Tillämpning av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 16.8a ska ges till kommissionen tills vidare.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 16.8a får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 16.8a ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en tvåmånadersperiod från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 50b

Skyndsamt förfarande

1. Delegerade akter som antas enligt denna artikel ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Delgivningen av en delegerad akt till Europaparlamentet och rådet ska innehålla en motivering till varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.

2. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot en delegerad akt i enlighet med det förfarande som avses i artikel 50a.5. I ett sådant fall ska kommissionen upphäva akten utan dröjsmål efter det att Europaparlamentet eller rådet har delgett den sitt beslut om att invända.”

(36) Artiklarna 51 och 52 ska ersättas med följande:

”Artikel 51

Anvisningar om den praktiska tillämpningen av denna förordning

Kommissionen ska genom genomförandeakter anta operativa instruktioner om den praktiska tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 52

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté (nedan kallad *viseringskommittén*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.”

(37) Bilaga I ska ersättas med texten i bilaga I till den här förordningen.

(38) Bilaga V ska ersättas med texten i bilaga II till den här förordningen.

(39) Bilaga VI ska ersättas med texten i bilaga III till den här förordningen.

(40) Bilagorna VII, VIII och IX utgår.

(41) Bilaga X ska ersättas med texten i bilaga IV till den här förordningen.

Artikel 2

Övervakning och utvärdering

1. Tre år efter [dagen för denna förordnings ikraftträdande] ska kommissionen lägga fram en utvärdering av tillämpningen av denna förordning. Denna övergripande utvärdering ska inbegripa en granskning av de resultat som uppnåtts jämfört med målen och av genomförandet av förordningens bestämmelser.
2. Kommissionen ska överlämna den utvärdering som avses i punkt 1 till Europaparlamentet och rådet. På grundval av utvärderingen ska kommissionen vid behov lägga fram lämpliga förslag.

Artikel 3

1. Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.
2. Den ska tillämpas från och med [sex månader efter dagen för ikraftträdandet].
Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande